แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต
Guidelines for Solving Debt Problem of Phuket's People

วรลักษณ์ ระวังภัย Woraluck Ravangpai[1]
บรรพต วิรุณราช Banpot Wiroonrath[2]

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตโดยใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และแนวคิดทฤษฎีอื่นๆ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบของการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้บริหารธนาคารหรือสถาบันการเงิน ผู้บริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ผู้บริหารสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน และลูกหนี้ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 6 คน และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) จากประชาชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 399 ครัวเรือน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ที่กลุ่มตัวอย่างนำมาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินมากที่สุดคือ เป้าหมายที่ 1 ขจัดความยากจน และเป้าหมายที่ 8 ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่ มีผลิตภาพ และการมีงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน แนวทางอื่น ๆ ที่กลุ่มตัวอย่างนำมาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินมากที่สุดคือ การเจรจาขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือนด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือนด้านการประนอมหนี้ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ยด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย

คำสำคัญ: แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ปัญหาหนี้สิน จังหวัดภูเก็ต

[1]นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
E-mail: woralucl190239@gmail.com
[2]รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
E-mail: banpot@gmail.com

Abstract

The guidelines for solving the debt problems of people in Phuket aims to study sustainable development goals (SDGs) and other theoretical concepts as a qualitative research approach. Data was collected through in-depth interviews with bank executives, cooperative executives, credit union executives, and borrowers from banks or financial institutions in Phuket province, totaling 6 individuals. This research also aims to identify factors related to debt issues that are correlated with the guidelines for solving the debt problems of people in Phuket as a quantitative research approach. Data was collected using questionnaires from 399 households residing in Phuket province. Statistical methods used in the research included descriptive statistics, which involved frequency, percentage, mean, and standard deviation calculations. Inferential statistics were used to analyze the data, including correlation coefficient calculations.

The study revealed that the SDGs that were most frequently incorporated into the guidelines for solving the debt problems included Goal 1: No Poverty and Goal 8: Promoting sustained economic growth, inclusive and sustainable, full-time employment, productive work, and suitable job opportunities for everyone. Other strategies which are most considered by the sample group included negotiating for debt restructuring. In the analysis of factors contributing to debt issues related to the guidelines for solving the debt problems of people in Phuket, 7 dimensions were identified: income, economy, expenses, attitudes, consumption behavior, debt purposes, and lack of financial management knowledge. These dimensions were found to be associated with strategies such as financial planning in households, increasing household income, debt consolidation, debt reduction through principal and interest reduction, selling some assets to repay debt, seeking alternative lenders, participating in government assistance programs, and being personal bankruptcy.

Keywords: Guidelines for Solving Debt Problem, Debt Problem, Phuket

บทนำ

ปัญหาหนี้สินและความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นอีกปัญหาที่สำคัญเนื่องจากในปัจจุบันสถานการณ์เศรษฐกิจและสังคมโลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจากปัญหาเศรษฐกิจโลกที่ตกต่ำ และปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมือง รวมถึงการผันผวนของค่าเงิน อีกทั้งในปี 2562 ประเทศไทยต้องเผชิญกับภาวะการแพร่เชื้อของโรคระบาด Covid-19 ซึ่งโรคระบาดดังกล่าวได้เข้ามาแพร่และก่อให้เกิดความเสียหายให้กับประเทศไทย โดยเฉพาะการทำให้รายได้ครัวเรือนของประชาชนลดลงจากการถูกลดเงินเดือน หรือการสูญเสียรายได้จากการถูกเลิกจ้างงาน ซึ่งอาจจะทำให้แต่ละครัวเรือนมีรายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่าย ทำให้เกิดการขาดสภาพคล่องทางการเงิน ส่งผลให้มาตรฐานชีวิตและความเป็นอยู่ของครัวเรือนไทยทั้งประเทศลดต่ำลง ซึ่งอาจนำไปสู่การกู้ยืมเงินจนกลายเป็นปัญหาหนี้สินตามมา และในปัจจุบันระดับหนี้ครัวเรือนของประเทศไทยอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากระดับหนี้ครัวเรือนต่อ GDP ของไทยเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยที่ทำให้ครัวเรือนมีรายรับไม่เพียงพอต่อรายจ่ายส่วนหนึ่งมาจากรายจ่ายที่ไม่จำเป็น และส่วนใหญ่มาจากภาระหนี้ที่สูงขึ้น เมื่อพิจารณาหนี้ครัวเรือนส่วนใหญ่ในรายละเอียดวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมจากสหกรณ์ออมทรัพย์และสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน ซึ่งเป็นเจ้าหนี้รายใหญ่ของหนี้ครัวเรือนพบว่า การกู้ยืมเพื่อนำไปชำระหนี้เดิมมาเป็นอันดับแรก การใช้ส่วนตัวมาเป็นอันดับที่สอง และอันดับที่สามคือใช้จ่ายในด้านอื่นๆ ซึ่งแตกต่างจากการกู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์ที่ส่วนใหญ่เป็นการกู้ยืมเพื่อซื้อที่อยู่อาศัยและรถยนต์ และจากผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวถือเป็นค่าใช้จ่ายที่ครัวเรือนที่มีหนี้และมีปัญหาควรลด (กรุงเทพธุรกิจ,2565)

จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและเป็นเป้าหมายของการเดินทางจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก สภาพเศรษฐกิจในจังหวัดภูเก็ตถูกขับเคลื่อนจากภาคการท่องเที่ยวเป็นหลัก เมื่อเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 จังหวัดภูเก็ตที่มีความโดดเด่นในด้านการท่องเที่ยวเป็นอันดับต้นๆของประเทศไทย ได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากจากการขาดรายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งต่างชาติและชาวไทย เนื่องมาจากมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่มีการสั่งปิดสถานที่ท่องเที่ยว ปิดเขตพื้นที่ห้ามเดินทางเข้า-ออกจังหวัดภูเก็ตยกเว้นกรณีจำเป็น และห้ามนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าออกประเทศ ทำให้ธุรกิจที่พัก โรงแรม ร้านอาหาร ได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก รวมถึงยังส่งผลไปถึงพนักงาน หรือลูกจ้าง แรงงานทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดที่เข้ามาทำงานในจังหวัดภูเก็ต และประชาชนในจังหวัดภูเก็ตที่ประกอบอาชีพอีกหลากหลายที่ต้องปิดกิจการไปในช่วงการระบาดครั้งแรกและบางธุรกิจที่ต้องขาดทุนหนักถึงขั้นปิดกิจการลง (เถลิงศักดิ์ นุชประหาร, 2563) และจากสถิติรายได้และรายจ่ายของครัวเรือน พ.ศ.2564 พบว่าจังหวัดภูเก็ตหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนอยู่ที่ 285,240.04 บาท (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564)

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้อาจจะนำแนวทางของการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ซึ่งเป็นกรอบทิศทางการพัฒนาของโลก ตามเป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่ เป้าหมายที่ 2 การขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน และการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน และเป้าหมายที่ 16 การส่งเสริมสังคมที่สงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564) มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ต เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตโดยใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และแนวคิดทฤษฎีอื่นๆ

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้มีข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย สถาบันการเงินทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงบริษัทบริหารสินทรัพย์ ออกนโยบาย และขับเคลื่อนนโยบายช่วยแก้ไขหนี้ของประชาชน จังหวัดภูเก็ต

2. ผู้เป็นหนี้ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาหนี้สิน โดยใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และแนวคิดทฤษฎีอื่น ๆ

3. เมื่อจบงานวิจัยนี้แล้ว จะได้หัวข้องานวิจัยต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

หนี้สิน หมายถึง จำนวนเงินที่บุคคลหรือกิจการเป็นหนี้ และสิทธิเรียกร้องที่บุคคลภายนอกมีต่อบุคคลหรือกิจการ หนี้สินเป็นพันธะที่บุคคลหรือกิจการจะต้องชดใช้ไม่ว่าจะเป็นการชดใช้ด้วยเงินสด หรือสิ่งมีค่า สินค้าหรือ

บริการ (กรมตรวจบัญชีสหกรณ์ ,2557 อ้างใน พิมลวรรณ เดชานุเบกษา,2558) หนี้สินเป็นผลของรายการและเหตุการณ์บัญชีที่ได้เกิดขึ้นแล้วในอดีต ก่อให้เกิดภาระผูกพันในปัจจุบันซึ่งกิจการจะต้องจ่ายชำระหนี้สินนั้นให้หมดไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งภาระผูกพันคือหน้าที่และความรับผิดชอบที่กิจการจะต้องปฏิบัติตามที่ตกลงไว้การชำระหนี้สินจะทำให้กิจการสูญเสียทรัพยากรที่มีประโยชน์เชิงเศรษฐกิจไป การชำระหนี้สินหรือภาระผูกพันในปัจจุบันอาจทำได้หลายแบบ ตัวอย่างเช่น การชำระด้วยเงินสด การโอนสินทรัพย์อื่น ๆ การให้บริการของกิจการในอนาคต การเปลี่ยนจากภาระผูกพันเดิมเป็นภาระผูกพันใหม่ โดยการก่อหนี้ใหม่เพื่อมาชำระหนี้เดิม (อรชุมา มูลศรี,2558)

การพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง แนวทางในการพัฒนาที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชากรในปัจจุบัน โดยไม่ทำให้ความสามารถในการตอบสนองความต้องการลดลง โดยการพัฒนาที่ยั่งยืนมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1. การเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic Growth), 2. ความครอบคลุมทางสังคม (Social Inclusion) และ 3. การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (Environmental Protection) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) นั้นมีทั้งหมด 17 เป้าหมาย (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564)

พิมลวรรณ เดชานุเบกษา (2558) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพปัญหาและการจัดการหนี้สินของประชากรในตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาหนี้สินโดยรวม อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย และด้านพฤติกรรมผู้บริโภค ระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านรายได้ การจัดการหนี้สินของประชากรพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการหนี้สินด้านการดำเนินตามวัตถุประสงค์ของการใช้เงินกู้ อยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการหนี้สิน ด้านการชำระคืนเงินกู้ ด้านความช่วยเหลือหรือคำปรึกษาทางด้านหนี้สิน และด้านการวางแผนใช้จ่ายเงิน อยู่ในระดับปานกลาง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการหนี้สินด้านการสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐ อยู่ในระดับน้อย

มนต์ทนา คงแก้วนัดพลพิชัย ดุลยวาทิตและกุลธีรา ทองใหญ่ (2561) ได้ทำการศึกษา เรื่อง สถานการณ์หนี้ครัวเรือนกับแนวทางการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อความพอเพียง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า สาเหตุและปัญหาของหนี้ครัวเรือนส่วนใหญ่มาจากระดับการบริโภคที่สูงขึ้นของครัวเรือน รองลงมา คือความต้องการถือเงินเพื่อการลงทุนของครัวเรือน หนี้นอกระบบสามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าหนี้ในระบบ ระดับรายได้ไม่แน่นอนและไม่พอเพียงต่อรายจ่ายอุปโภคและบริโภค และพฤติกรรมการบริโภคที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย ตามลำดับ ส่วนการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อแก้ไขปัญหาหนี้ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการออมเงินอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด รองลงมา คือการตระหนักถึงความสำคัญของเงินฉุกเฉินเพื่อสำรองใช้เมื่อยามจำเป็น การนำเงินไปลงทุนอื่น ๆ เพื่อต่อยอดรายได้ให้เพิ่มมากขึ้นและการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการใช้จ่ายเงิน ตามลำดับ สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้ครัวเรือนที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมาก ได้แก่ การสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะการบริหารจัดการเงิน หนี้สิน และการออมแก่ครัวเรือน รองลงมาคือ การกระจายรายได้และส่งเสริม

อาชีพให้กับคนในชุมชน การควบคุมการปล่อยสินเชื่ออย่างไม่เป็นธรรมของเจ้าหนี้นอกระบบการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน การรณรงค์ให้เข้าใจถึงหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในครัวเรือน และการสนับสนุนการลงทุนจากเอกชนเพื่อการจ้างงานของคนในชุมชนเพิ่มมากขึ้น ตามลำดับ

กฤติมา สระทองคำ (2557) ทำการศึกษาเรื่องสาเหตุหนี้สินและแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของพนักงานนิคมอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุของปัญหาหนี้สินมาจากการที่รายได้เพียงพอต่อรายจ่าย การรับภาระค่าใช้จ่ายเพียงคนเดียว การกู้มาประกอบธุระกิจ การกู้ยืมเพื่อชำระค่าเล่าเรียนให้บุตรหลาน การเสี่ยงโชคอื่น ๆ การดื่มสุรา และการกู้เพื่อซื้อบ้าน ความเห็นของพนักงานที่มีต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินอยู่ในระดับมาก ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ ดังนี้ การวางแผนการเงินให้พนักงาน การจัดสวัสดิการด้านเงินกู้ การให้ความรู้เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาหนี้สิน การสร้างอาชีพเสริม และการหาแหล่งเงินกู้ที่เหมาะสม โดยที่สาเหตุของปัญหาหนี้สินมีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และระดับภาระหนี้สินมีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินที่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปริมาณ (Quantitative Research) การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มตัวอย่าง คือผู้บริหารธนาคารหรือสถาบันการเงิน ผู้บริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ผู้บริหารสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน และลูกหนี้ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 6 คน (Morse,1994) โดยตั้งคำถามเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ตโดยใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และแนวคิดทฤษฎีอื่น ซึ่งคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ได้แก่ 1) ท่านมีแนวทางในการค้นพบวิธีการแก้หนี้สิน โดยที่ท่านปฏิบัติหรือพบเห็นการปฏิบัติของประชาชน และทำให้สามารถมีแนวทางแก้หนี้สิน จนทำให้ท่านมีวิธีการปฏิบัติที่ชัดเจน ได้แก่อะไรบ้างและ 2) หากเน้นในเรื่องแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ได้แก่ เป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่ เป้าหมายที่ 2 การขจัดความหิวโหย เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน และการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 การส่งเสริมสังคมที่สงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ท่านนำมาใช้ในการแก้หนี้สินหรือไม่ หากใช้ ใช้อย่างไร จากนั้นนำผลจากการสัมภาษณ์แยกเป็นข้อ ๆ เพื่อนำมาหาข้อสรุปและวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิจัยนี้ใช้รูปแบบการสังเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน ที่ให้การสัมภาษณ์ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาจัดเป็นหมวดหมู่ และมาให้ระดับความเห็นจากมากไปน้อยคำนวณเป็นร้อยละ และใช้วิธีการบรรยายผลการวิจัย ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) จะศึกษาด้วยวิธีเชิงสำรวจ

(Survey Research) โดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต และแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จากกลุ่มตัวอย่าง คือประชาชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 399 ครัวเรือน และนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายลักษณะโดยทั่วไปและข้อมูลที่เกี่ยวกับภาวะหนี้สินของผู้ตอบแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ และวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ต โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation)

ผลการวิจัย

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1 ซึ่งแสดงถึงการนำแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน และตารางที่ 2 ซึ่งแสดงถึงการนำแนวทางอื่น ๆ มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงถึงการนำแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน

แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)	**จัดอันดับการนำมาประกอบการพิจารณา**
เป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่	1
เป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน และการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน	1
เป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี	2
เป้าหมายที่ 16 การส่งเสริมสังคมที่สงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	3
เป้าหมายที่ 2 การขจัดความหิวโหย	4

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารธนาคารหรือสถาบันการเงิน ผู้บริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ผู้บริหารสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน และลูกหนี้ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน เลือกนำแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่ และเป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคนและการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน มาเป็นอันดับ 1 เนื่องจากหากทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการเข้าถึงแหล่งการสร้างรายได้ที่ดี

จะทำให้ทุกคนมีรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายของตนเอง ทำให้เป็นหนี้น้อยลง หรืออาจจะสามารถแก้ไขหนี้สินเหล่านั้นได้ ทุกคนก็จะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และภาครัฐควรสร้างหลักประกันส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนมีงานทำมีรายได้ เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืน และขจัดความยากจนออกไป อันดับที่ 2 คือเป้าหมายที่ 3 การมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี เนื่องจากการที่ลูกหนี้สามารถปลดหนี้ได้ และได้หลักประกันคืน จะทำให้ลูกหนี้ลดภาวะความเครียดลงได้ เนื่องจากไม่ต้องกังวลว่าจะไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่ต้องกลัวว่าเจ้าหนี้จะมายึดทรัพย์เพื่อขายทอดตลาดเมื่อไหร่ หากสามรถแก้ไขปัญหาหนี้เหล่านั้นได้ก็สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข อันดับที่ 3 คือ เป้าหมายที่ 16 การส่งเสริมสังคมที่สงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เนื่องจากการให้ความยุติธรรม ความเท่าเทียมกันแก่ลูกหนี้ทุกกลุ่ม ในการพิจารณาแนวทางการปรับโครงสร้างหนี้ โดยเน้นพิจารณาความสามรถในการชำระหนี้จากรายได้หรือหลักประกันเป็นหลัก ภายใต้แนวคิดให้ลูกค้าได้มีโอกาศเริ่มต้นใหม่ สามารถกลับมาประกอบอาชีพได้อีกเพื่อสร้างตัว สร้างครอบครัวได้ใหม่ และไม่เป็นภาระของสังคม จะส่งผลให้สังคมสงบสุขน่าอยู่ขึ้น และทำให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืน และอันดับที่ 4 คือ เป้าหมายที่ 2 การขจัดความหิวโหย เนื่องจากเมื่อทุกคนมีรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่าย มีหนี้สินลดลงหรือไม่มีหนี้สิน ก็จะสามารถมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สามารถที่จะเลือกอุปโภคและบริโภคสิ่งต่าง ๆ ได้ตามความต้องการของตัวเอง

ตารางที่ 2 แสดงถึงการนำแนวทางอื่น ๆ มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน

แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)	**จัดอันดับการนำมาประกอบการพิจารณา**
การเจรจาขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้	1
การหารายได้เสริมนอกเหนือจากงานประจำ	2
การวางแผนการออมเงิน	2
การปรึกษาผู้ที่มีความรู้ทางการเงินเพื่อหาแนวทางการแก้ไขหนี้	2
การลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น	3
การขายทรัพย์เพื่อนำมาชำระหนี้	3
การไม่ก่อหนี้เพิ่ม และชำระหนี้เดิมให้หมด	4

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารธนาคารหรือสถาบันการเงิน ผู้บริหารสหกรณ์ออมทรัพย์ ผู้บริหารสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน และลูกหนี้ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน เลือกนำแนวทางการเจรจาขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้ มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน เป็นอันดับที่ 1 เนื่องจากการขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้จะทำให้ลูกหนี้มีแนวทาง หรือข้อตกลงในการชำระหนี้เพื่อแก้ไขหนี้ แนวทางการหารายได้เสริมนอกเหนือจากงานประจำ การวางแผนการออมเงิน และการปรึกษาผู้ที่มีความรู้ทางการเงินเพื่อหาแนว

ทางการแก้ไขหนี้ เป็นอันดับที่ 2 เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่มีค่าครองชีพสูง การหารายได้เสริมนอกเหนือจากงานประจำจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนมีรายได้เพียงพอต่อรายจ่าย และมีรายได้เพียงพอต่อการชำระหนี้ การออมเงินจะช่วยทำให้ประชนรู้จักประหยัดเงินมากขึ้น ทำให้มีเงินเหลือจากการใช้สอยเพื่อนำไปชำระหนี้ได้ และการปรึกษาผู้ที่มีความรู้ทางการเงินเพื่อหาแนวทางการแก้ไขหนี้จะทำให้ลูกหนี้มีแนวทางและสามารถแก้ไขหนี้ได้ตรงจุด เลือกแนวทางการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น และการขายทรัพย์เพื่อนำมาชำระหนี้ มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน เป็นอันดับที่ 3 เนื่องจากหากลูกหนี้ไม่มีการวางแผนการใช้จ่ายเงิน จะทำให้มีโอกาสในการก่อหนี้เพิ่มได้เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็นดังนั้นการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไปจะทำให้มีเงินเหลือเพียงพอที่จะสามารถนำมาชำระหนี้ได้ และเมื่อลูกหนี้ไม่มีรายได้ที่จะนำมาชำระหนี้ได้ การขายทรัพย์เพื่อนำมาชำระหนี้เป็นทางเลือกที่ดีอีกทางเลือกหนึ่ง ที่จะทำให้สามารถปลดหนี้ได้และเลือกแนวทางการไม่ก่อหนี้เพิ่ม และชำระหนี้เดิมให้หมด มาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน เป็นอันดับที่ 4 เนื่องจากหากไม่มีการก่อหนี้เพิ่มเติม จะทำให้สามารถนำรายได้ หรือสินทรัพย์ที่มีอยู่มาชำระหนี้ได้อย่างเต็มที่ และจะทำให้มีหนี้คงเหลือลดลง รวมถึงไม่เป็นการก่อหนี้ที่เกินตัว

จากการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ต จำแนกเป็นรายด้าน

ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สิน	$\bar{x}$	**S.D.**	**ระดับความสำคัญ**
1. ด้านรายได้	3.49	0.664	มาก
2. ด้านเศรษฐกิจ	3.50	0.641	มาก
3. ด้านค่าใช้จ่าย	3.56	0.716	มาก
4. ด้านทัศนคติ	3.50	0.629	มาก
5. ด้านพฤติกรรมการบริโภค	3.44	0.693	มาก
6. วัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	3.44	0.689	มาก
7. ขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	3.50	0.685	มาก
รวม	**3.49**	**0.567**	**มาก**

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต โดยภาพรวมทั้ง 7 ด้าน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.49 เมื่อพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่าข้อที่มีผลทำให้เกิดภาวะหนี้สินสูงที่สุดคือ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านทัศนคติ

และปัจจัยด้านขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 ปัจจัยด้านรายได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 และข้อที่มีผลทำให้เกิดภาวะหนี้สินต่ำที่สุด คือ ปัจจัยด้านพฤติกรรมการบริโภค และปัจจัยด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จำแนกเป็นรายด้าน

แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน	$\bar{x}$	**S.D.**	**ระดับความสำคัญ**
1. ด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือน	3.65	0.666	มาก
2. ด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือน	3.64	0.663	มาก
3. ด้านการประนอมหนี้	3.46	0.751	มาก
4. ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ย	3.64	0.740	มาก
5. ด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้	3.21	0.877	ปานกลาง
6. ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทน	3.38	0.855	ปานกลาง
7. ด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ	3.49	0.863	มาก
8. ด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย	3.21	0.956	ปานกลาง
รวม	**3.46**	**0.633**	**มาก**

จากตารางที่ 4 พบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตโดยภาพรวมทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.46 เมื่อพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่า ข้อที่เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินสูงสุดคือ ด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 รองลงมาคือ ด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือน และด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 ด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49ด้านการประนอมหนี้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และข้อที่เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินต่ำที่สุดคือ ด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้ และด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21

ตารางที่ 5 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือน

ตัวแปร	ค่าสถิติ	ด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือน
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.324**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.482**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.290**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.347**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.343**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.400**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.444**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ด้านเศรษฐกิจด้านค่าใช้จ่ายด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือนอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่าปัจจัยด้านรายได้ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการวางแผนทางการเงินในระดับน้อย และด้านเศรษฐกิจ ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการวางแผนทางการเงินในระดับปานกลาง

ตารางที่ 6 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือน

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือน**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.292**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.464**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.221**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.243**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.229**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือน**
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.320**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.377**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 6 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่าปัจจัยด้านรายได้ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือนในระดับน้อย มีด้านเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือนในระดับปานกลาง

ตารางที่ 7 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการประนอมหนี้

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการประนอมหนี้**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.560**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.537**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.619**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.485**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.566**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.626**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.383**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 7 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการประนอมหนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่าด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการประนอมหนี้ในระดับน้อย ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านทัศนคติ และด้านพฤติกรรมการบริโภค มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการประนอมหนี้ในระดับปานกลาง ด้านค่าใช้จ่ายและด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการประนอมหนี้ในระดับมาก

ตารางที่ 8 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ย

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ย**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.356**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.459**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.299**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.356**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.358**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.460**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ย**
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.338**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 8 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อ พบว่าด้านรายได้ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ยในระดับน้อย ด้านเศรษฐกิจ และด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ยในระดับปานกลาง

ตารางที่ 9 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.582**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.497**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.565**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้**
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.472**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.550**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.636**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.406**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 9 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อพบว่าด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้ในระดับปานกลาง ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้ในระดับมาก

ตารางที่ 10 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทน

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทน**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.646**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.360**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.701**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.500**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.715**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.745**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	มาก

ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.428**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 10 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อพบว่า ด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนในระดับน้อย ด้านทัศนคติ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนในระดับปานกลาง ด้านรายได้ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านพฤติกรรมการบริโภค และด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนในระดับมาก

ตารางที่ 11 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ

ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ**
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.486**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.444**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.534**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.397**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.533**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ตัวแปร	**ค่าสถิติ**	**ด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ**
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.599**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.341**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 11 พบว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อพบว่า ด้านทัศนคติ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในระดับน้อย ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่ายด้านพฤติกรรมการบริโภค และด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในระดับปานกลาง

ตารางที่ 12 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน ด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย

ตัวแปร	ค่าสถิติ	ด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย
ด้านรายได้	Pearson Correlation (r)	0.484**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	Pearson Correlation (r)	0.393**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	น้อย
ด้านค่าใช้จ่าย	Pearson Correlation (r)	0.469**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านทัศนคติ	Pearson Correlation (r)	0.439**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรมการบริโภค	Pearson Correlation (r)	0.493**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้	Pearson Correlation (r)	0.549**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง
ด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน	Pearson Correlation (r)	0.436**
	Sig. (2-tailed)	0.000*
	ระดับความสัมพันธ์	ปานกลาง

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

** แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 12 พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเป็นบุคคลล้มละลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หากพิจารณาแยกตามลำดับข้อพบว่า ด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเป็นบุคคลล้มละลายในระดับน้อย ด้านรายได้ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการเป็นบุคคลล้มละลายในระดับปานกลาง

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชากรในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และแนวคิดทฤษฎีอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ผู้บริหารธนาคารหรือสถาบันการเงิน ผู้บริหารสหกรณ์ออมทรัพย์และลูกหนี้ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน ในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 6 คน ผลจากการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ที่กลุ่มตัวอย่างนำมาประกอบการพิจารณาสำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินมากที่สุด คือ เป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่ และเป้าหมายที่ 8 การจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน และการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน เพราะเนื่องจากทุกคนต่างต้องการที่จะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีความเท่าเทียมกันในสังคม มีสุขอนามัยที่ดี สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข และช่วยกันขับเคลื่อนทำให้เศรษฐกิจเติบโต ส่งเสริมให้ทุกคนมีงานมีอาชีพที่ดีที่ทำให้มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต สามารถดูแลตัวเองและเลี้ยงดูครอบครัวได้ รวมถึงสามารถนำรายได้มาชำระหนี้เพื่อนให้หมดหนี้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สยาม อรุณศรีมรกต และยงยุทธ วัชรดุล (2559) ได้ศึกษาเรื่อง เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ประการของสหประชาชาติเพื่อโลกอนาคต พบว่าการพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง การใช้เท่าที่จำเป็น ไม่จำเป็นต้องสะสมทรัพย์สินหรือทรัพย์สมบัติที่เกินความจำเป็น ในการดำรงชีพไม่ใช่การดำรงอยู่เพื่อก่อให้เกิดกำไรของผู้มีอำนาจและทุนมาก วิกฤตเศรษฐกิจทำให้ประชาชนที่พ้นจากสภาวะยากจนแล้วต้องกลับไปเผชิญสถานะเดิม เนื่องจากไม่มีงานทำ ดังนั้นการเจริญเติบโตที่ยั่งยืน ผ่านการสร้างงาน โดยเฉพาะการสร้างงานที่มีคุณค่าจึงมีความสำคัญ รวมถึงการส่งเสริมการศึกษาที่เน้นคุณภาพและตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน การพัฒนากำจัดความยากจนเพื่อขจัดความยากจนทุกรูปแบบ การมีอาหารที่ปลอดภัยและเพียงพอต่อความต้องการของประชากรโลก การพัฒนาที่ยั่งยืนมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการเจริญเติบโตทาง เศรษฐกิจที่มั่นคงยืนนาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สิน และแนวทางในการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต มีประเด็นที่สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตโดยปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน มีผลทำให้เกิดภาวะหนี้สินอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายมีผลทำให้เกิดภาวะหนี้สินสูงที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านทัศนคติ ปัจจัยด้านขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน ปัจจัยด้านรายได้ ปัจจัยด้านพฤติกรรมการบริโภค และปัจจัยด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ ตามลำดับ เนื่องจากประชากรในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่รับภาระค่าใช้จ่ายภายในครัวเรือนเพียงคนเดียว ผลประกอบการจากการประกอบอาชีพหรือธุรกิจประสบปัญหาการขาดทุน ทำให้ต้องกู้เงินมาลงทุน และมีทัศนคติคิดว่าสามารถรับมือกับความเสี่ยงทางการเงินได้ ไม่ได้มีการบันทึกรายรับรายจ่ายภายในครัวเรือน และไม่มีรายได้เสริม มีพฤติกรรมการบริโภคที่ให้ค่านิยมในการบริโภคทางวัตถุ อีกทั้งยังมีการก่อหนี้เพื่อซื้อทรัพย์ไว้เก็บเป็นสินทรัพย์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมลวรรณ เดชานุเบกษา (2558) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพปัญหาและการจัดการหนี้สินของประชากรในตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรหมู่บ้านเขวา ตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 80 คน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาหนี้สินโดยรวม อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย และด้านพฤติกรรมผู้บริโภค

2. แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต จากการศึกษาพบว่า แนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชนในจังหวัดภูเก็ตโดยภาพรวมทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแยกตามลำดับข้อพบว่า ข้อที่เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินสูงสุด คือ ด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือน เนื่องจากวิธีที่จะแก้ไขปัญหาหนี้สินที่ดีที่สุดของประชาชนคือ การที่ประชาชนต้องรู้จักการวางแผนทางการเงินของครอบครัวอย่างรอบคอบ สอดคล้องกับงานวิจัย มนต์ทนา คงแก้วนัดพลพิชัย ดุลยวาทิตและกุลธีรา ทองใหญ่ (2561) ได้ทำการศึกษา เรื่อง สถานการณ์หนี้ครัวเรือนกับแนวทางการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อความพอเพียง โดยเครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด มีขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นครัวเรือนที่ตั้งอยู่จริงในพื้นที่ตำบลทะเลน้อยอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง จำนวน 337 ตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัญหาและสาเหตุของหนี้ครัวเรือนส่วนใหญ่มาจากระดับการบริโภคของครัวเรือนที่สูงขึ้น รองลงมา คือความต้องการถือเงินเพื่อการลงทุนของครัวเรือน หนี้นอกระบบสามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าหนี้ในระบบระดับรายได้ไม่แน่นอนและไม่พอเพียงต่อรายจ่ายอุปโภคและบริโภค และพฤติกรรมการบริโภคที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย ตามลำดับ ส่วนการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อแก้ไขปัญหาหนี้ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการออมเงินอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด รองลงมา คือการ

ตระหนักถึงความสำคัญของเงินฉุกเฉินเพื่อสำรองใช้เมื่อยามจำเป็น การนำเงินไปลงทุนอื่นๆเพื่อต่อยอดรายได้ให้เพิ่มมากขึ้นและการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการใช้จ่ายเงิน ตามลำดับ สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้ครัวเรือนที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมาก ได้แก่ การสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะการบริหารจัดการเงินหนี้สินและการออม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินกับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สิน จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะหนี้สินทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านค่าใช้จ่าย ด้านทัศนคติ ด้านพฤติกรรมการบริโภค ด้านวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ และด้านการขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน มีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินด้านการวางแผนทางการเงินในครัวเรือนด้านการเพิ่มรายได้ของครัวเรือนด้านการประนอมหนี้ด้านการได้ลดเงินต้น ลดดอกเบี้ยด้านการขายทรัพย์สินบางส่วนเพื่อใช้หนี้ด้านการหาผู้อื่นมารับหนี้แทนด้านการเข้าร่วมโครงการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและด้านการเป็นบุคคลล้มละลาย สอดคล้องกับงานวิจัย กฤติมา สระทองคำ (2557) ทำการศึกษาเรื่องสาเหตุหนี้สินและแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของพนักงานนิคมอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ พนักงานที่ปฏิบัติงานในนิคมอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำนวน 399 คน ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุของปัญหาหนี้สินมาจากการที่รายได้เพียงพอต่อรายจ่าย การรับภาระค่าใช้จ่ายเพียงคนเดียว การกู้มาประกอบธุระกิจ การกู้ยืมเพื่อชำระค่าเล่าเรียนให้บุตรหลาน การเสี่ยงโชคอื่น ๆ การดื่มสุรา และการกู้เพื่อซื้อบ้าน ความเห็นของพนักงานที่มีต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินอยู่ในระดับมาก ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ ดังนี้ การวางแผนการเงินให้พนักงาน การจัดสวัสดิการด้านเงินกู้ การให้ความรู้เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาหนี้สิน การสร้างอาชีพเสริม และการหาแหล่งเงินกู้ที่เหมาะสม โดยที่สาเหตุของปัญหาหนี้สินมีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และระดับภาระหนี้สินมีความสัมพันธ์กับแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินที่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. รัฐบาลและสถาบันการเงิน ควรมีแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มาประกอบการวางแผนหรือออกนโยบายแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินให้กับประชาชน เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาหนี้สินของประชาชน ให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นอย่างยั่งยืน

2. รัฐบาลและสถาบันการเงิน ควรให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเงิน การจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย การวางแผนทางด้านค่าใช้จ่าย การลดค่านิยมในด้านการใช้จ่าย การไม่สร้างหนี้เพิ่มเพื่อ มาหมุนเวียน การให้ความรู้

เรื่องหนี้และการแก้ไขปัญหาหนี้ ให้กับประชาชน รวมทั้งการส่งเสริมให้ประชาชนมีอาชีพเสริมเพื่อให้มีรายได้เพียงพอกับรายจ่าย เพื่อป้องกันไม่ให้ประชาชนสร้างหนี้เกินตัว

3. ธนาคารหรือสถาบันการเงิน ควรมีนโยบายหรือข้อกำหนดในการปล่อยสินเชื่อให้แก่ประชาชน โดยการคำนึงถึงความสามารถในการชำระหนี้ของประชาชน รวมถึงการออกนโยบาย หรือโครงการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือในการแก้หนี้ให้กับประชาชน

4. ประชาชนควรรู้จักการวางแผนทางการเงินในครัวเรือน และการวางแผนการออมเงิน ควรมีการจัดทำบันทึกรายรับ-รายจ่าย ใช้จ่ายแค่ที่จำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือย และควรหาอาชีพเสริมนอกเหนือจากการทำงานประจำ เพื่อเพิ่มรายได้ในครัวเรือน

เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพธุรกิจ. (2565). หนี้ครัวเรือนเพิ่ม! ระเบิดลูกต่อไป...ฉุดภาคค้าปลีก. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2565, จาก https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/984163

กฤติมา สระทองคำ. (2557). สาเหตุหนี้สินและแนวทางการแก้ไขปัญหาหนี้สินของพนักงานนิคม อุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี. มหาวิทยาลัยบูรพา. สืบค้นจาก http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files//53920151.pdf

พิมลวรรณ เดชานุเบกษา.(2558).การศึกษาสภาพปัญหาและการจัดการหนี้สินของประชากรใน ตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. สืบค้นจาก http://research.rmu.ac.th/rdi-mis//upload/fullreport/1615216150.pdf

มนต์ทนา คงแก้ว,นัดพลพิชัย ดุลยวาทิตและกุลธีรา ทองใหญ่. (2561). สถานการณ์หนี้ครัวเรือนกับแนว ทางการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อความพอเพียง. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. สืบค้นจาก https://riss.rmutsv.ac.th/project/?id=2859

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2564). สถิติรายได้และรายจ่ายของครัวเรือน. สืบค้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2565, จาก http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/08.aspx

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). เกี่ยวกับ SDGs. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2565, จาก https://sdgs.nesdc.go.th/เกี่ยวกับ-sdgs/

อรชุมา มูลศรี.(2558).การบัญชีชั้นกลาง2.คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. สืบค้นจาก http://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/upload/17pbv75fnS7SfN83w579.pdf